Kolmandamal päewal läheb mees
jällegi oma harjunud wiisil linna
koormaga linna. Teel tuleb üks õige
wana mees wastu. „Anna oma noorem
tütar minu noore ~~poja~~ sõsarpojale
naiseks, ma annan sulle waka kulda?"
„Ei ma wõi seda lubada," wastab wana
mees. – Õhtu aga on ka noorem tütar
kadunud ja üks wakk kulda wõrgas.
Nüüd elab wana mees oma naisega pääle
warsti tütarde pärast. Wiimaks lepitas nende
kurbtust weikene poeg, mis neile wanul päi-
wil sündis. ~~Wana~~ Poisikene kaswis jõud-
sasti, sest wana mees ei raatsinud temast ku-
hugi lahkuda.
Kui poisike seitsme aastaseks sai,
ütles wõõd talle isa: „Sul, poisuke, oli
ka kolm õde, aga wõib nad läksiwad
kaduma." – „Luba, ma lähen neid taga
otsima," ütles terane poisike. – „Kuhu
sina neid lähad otsima? Sina oled alles
weike ja lähad mull ka wiimaks kaotsi,
siis olen ma jällegi lapsist ilma."
Poeg käis aga ikka peale: „luba" ja „luba,"
kuni isa wiimaks lubas. Poiss läks teele.
Teel nägi ta: kaks meest riidlewad. „Mis
te riidlete siin, mehikesed?" Mehed jätsi-
wad riidlemise seisma ja üks ütles:
„Meie isa suri ära ja jättis suure pärandusʼe
maha. Siin on wõik, Ta näita kübara
rebi ja wiiskude peale mis tee peal maas
oliwad. – „Nende tühja asjad pärast?!
Mina ei wõtaks neid ka aastgi üles."
„Oh ei! Need on wäga kallid asjad:
kui sa wiisud jalga panad saad sa iga
kord sinna kuhu sa aga soowid; paned
sa kübara pähä ei näe sind keegi; lööd sa
kedagi kepiga on see kadunud, nagu

tina tukka." Nii suguseid on need asjad.
„Kas sa ei wõiks neid küll seletada?
„Lubaga ma katsun esiti nende asjade
wäärtuse läbi, küll ma siis otsuse annan,"
ütles noor mees. Pani omale wiisud
jalga, kübara pähä, wõttis siis repi
kätte ja lõi kummagile mehele natse
selga; need oliwad ka nagu tina tukka
kadunud. Nüüd ütles ta: „Ma soowiks
oma wõige wanema õe juurde saada."
warsti oli ta seal. „Tere õde! Kas sa
mind ei tunne?" – „Ei tunne." – „Mina
olen su oma wend." – „Wõib olla. Aga
N. siis sind weel ei olnud kui mina seal
olin." Nüüd anti külalisele süüa ja
aeti nagu sat juttu. – Maja oli suure metsa
sees. – Korraga hakas mets kohisema
~~ja~~ nagu oleks kange tuul puhunud:
„Minu mees tuleb koju. ~~Peida~~ Mine nüüd metsa
~~ett~~ ära, muidu waib ta sulle kahju
teha, kui ta sind kui wõerast näeb." ~~Ta~~
~~peitis wenna sängi teki alla ära~~ Poiss pani kübara pähä
ja oli kadunud.
Korraga tuli suur karu tuppa ~~ja~~ puistas
naha seljast maha ja oli siis ilus noor kõrw.
„Miks sa nii kurb oled?" küsis ta naese käest.
„Ja, ma weirewe käis täna siin." wastas naine
„Oh, miks sa ta nii ruttu ära lasksid
minna!" kahjatses mees. „~~Ta on ikka~~ Minu olewa
(ma olen) ~~ütles poega~~ tahtnud teda ka näha."
siin," ütles ~~naine ja tõi~~
wend ~~Peida seatseest wälja~~ ja wõttis kübara peastära.
Nüüd kestis
wõeras pidu mitu päewa, Wend hakas wii-
maks minema kipuma. Karu tõmbas oma
seljast kolm karwa ja ~~andis~~ ütles: „Kui
sul ~~häda on~~ minu abi tarwis on, siis waata nende karwade
peale ja ütle: „Olekse minu wõige wanema
õe mees nüüd siin olewa," siis olen ma
kohe sull abis. Wend jättis Jumalaga
ja soowis: „oleks ma nüüd oma keskmise
õe juures olewa." ja oligi seal.